

Chương 17

Đôi Bông Tai Bị Lãng Quên

Ở công ty, Nhậm Vĩ đang giúp Trương Đình sửa một chậu cây năng lượng mặt trời. Chậu cây này có hình quả táo, dưới đáy có đặt một tấm pin năng lượng mặt trời, có thể hấp thu năng lượng khiến cho hai chiếc lá màu xanh biếc trên quả táo luôn nằm ở thế cân bằng, rồi tùy theo mức độ mạnh yếu của ánh sáng mà chuyển động xoay tròn.

Thứ đồ chơi này tiêu tốn của Trương Đình năm mươi đô, nhưng không may hôm nay bị chồng cô ấy làm rơi ở trong xe nên không còn nhay nữa, Trương Đình liền mắng anh chồng một trận rồi mang đến công ty nhờ kỹ sư sửa giúp.

Đáng thương cho Nhậm Vĩ chỉ quen sửa chữa những loại máy móc lớn, bây giờ quay ra sửa thứ đồ chơi bé nhỏ này thì quả là không biết làm thế nào. Sau một hồi ngẩn ngơ, anh ta quyết định sẽ bắt đầu từng bước cơ bản nhất - tháo máy, cái này cũng giống khi máy tính của chúng ta đang chạy mà bị chết máy, phản ứng bản năng là tắt đi rồi khởi động lại.

Tôi thì chẳng coi trọng tay nghề của Nhậm Vĩ lắm, ngược lại, Trương Đình lại rất yên tâm, thể hiện một cách trọn vẹn thái độ “dùng người thì không được nghi ngờ”.

Buổi chiều khó có khi được rảnh rỗi, tôi lên mạng lang thang một hồi, cảm thấy chán muốn chết, tâm tư lại bắt đầu hoảng hốt.

Sau khi tranh cãi với Chung Tuấn Hải ở Lục Nhân Các hồi tuần trước, cậu ta càng không chủ động tìm tôi. Công ty rộng lớn, lại không làm cùng bộ phận, nếu có ý định tránh né thì thực sự có thể cả đời không qua lại với nhau vậy là tôi càng xác định sự phỏng đoán về lời “cầu hôn” của cậu ta hôm đó chẳng qua chỉ là lời nói đùa ấu trĩ mà thôi, nhưng trong lòng tôi lại bị khuấy động không thể bình tĩnh được.

Con người kỳ lạ như vậy đấy, khi được gặp người ta thì ngại bị người ta làm phiền, đến khi bên tai yên tĩnh rồi thì trong đầu lại thường xuyên xuất hiện hình bóng của cậu ta, có lúc thì đứng đắn, có lúc lại hài hước. Điều này đến một cách bất ngờ, xua đi cũng không được, y như bị trúng độc vậy.

Tôi không thể tĩnh tâm để điều khiển những suy nghĩ của mình.

Bắt đầu từ khi gặp lại, tôi đã phân chia ranh giới với Chung Tuấn Hải, cố gắng giữ khoảng cách, tiếc rằng lại liên tục bị cậu ta quấy nhiễu, làm phiền,

chọc cho tôi lúc tức lúc giận, muốn ngừng mà không được như hôm nay nghĩ lại, đặt tay lên ngực tự vấn, tôi thực sự vẫn như dòng nước bị chặn, không thể chảy tiếp ư?

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi lo lắng, chuyện tình cảm hai năm trước khiến tôi rơi vào tình cảnh “một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng”, mặc dù đã bình tâm lại nhưng tôi tuyệt đối không muốn lại bước vào vũng lầy khác. Chuyện gì là đau khổ nhất đây? Chính là mỗi thời khắc đều phải đoán tâm tư của người mình để ý.

Tôi không đoán được tâm tư của Chung Tuấn Hải, tôi cũng không tin cậu ta là người có thể yêu ai sâu đậm, những lời nói oán hờn của Ôn Tịnh khi đó đã khắc sâu trong lòng tôi, thích thì sao chứ, hai người họ vẫn ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy, kết quả chẳng phải vẫn là vô tật mà chấm dứt đó sao?

Chung Tuấn Hải thích chơi và cũng rất biết cách chơi, nhưng tôi thì không thể kiên cùng cậu ta được, cuối cùng, còn lại mình tôi với một trái tim chẳng chịt những vết thương, kết cục như thế tôi tuyệt đối không cần. Huống hồ, cho dù cậu ta thực sự có ý với tôi thì giữa chúng tôi cũng bị ngăn cách bởi Ôn Tịnh, cũng không phải tôi cố chấp, chỉ là một ngày nào đó rồi sẽ phải trả giá, tôi cần suy nghĩ xem cái giá phải trả có đáng hay không.

Tôi thừa nhận mình bây giờ ngày càng hay tính toán được mất. Những người từng trải qua đau khổ sẽ sợ bị thua một lần nữa. Thà bình thản một chút thì sẽ được bình thản thêm lần nữa...

Nghĩ ngợi lung tung cả nửa ngày, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài khe khẽ.

Tiểu Đường lại gọi điện đến, liên tục dặn dò tôi nhất định không được quên tới tiệc cưới buổi tối.

Trương Đình trêu chọc tôi. “Chắc chắn Tiểu Đường sợ cậu bị áp lực, đến lúc đó sẽ chuồn mất.”

“Trong mắt mọi người, tôi yếu đuối, mong manh đến như vậy sao?” Tôi không biết làm thế nào đành hỏi.

Nhậm Vĩ không kìm được chen vào nói: “Ngược lại, chính vì cô luôn thể hiện mình rất kiên cường, mạnh mẽ, cho nên mới có người dám nói cô.”

Trương Đình vừa đi qua xem xét tình hình “chiến trường” vừa hỏi tôi: “Tú Nghiên, cuộc hẹn của cậu tuần trước rốt cuộc thế nào?”

Ngày hôm sau của cuộc hẹn đó, mọi người ai cũng hào hứng hỏi chuyện tôi, nhưng lúc đó tâm trạng tôi không tốt nên chẳng buồn nói chuyện với ai, chỉ úp

úp mở mở, lấp liếm cho qua. Bọn họ chỉ biết một cách mơ hồ nên cố kiếm chế đợi tình hình phát triển, nhưng vẫn luôn nói bóng nói gió, khiến cho cái vốn phòng vốn nhạt nhẽo, chẳng có gì thú vị này bỗng trở nên sôi động, rộn ràng...

Hôm nay tôi chẳng thèm giấu giếm nữa, trả lời đúng sự thật: “Chẳng có hy vọng gì nữa rồi.”

Trương Đình lập tức quay đầu nhìn tôi. “Ai không hài lòng về ai?”

“Anh ta không hài lòng về tớ.” Điều này cũng không tính là nói dối.

Trương Đình đập bàn một cái thật mạnh. “Đúng là đồ mất trí! Anh ta dựa vào cái gì mà dám không hài lòng chứ?”

Tôi chỉ cười, cũng không tiện giải thích nhiều hơn, nếu để bọn họ biết lý do thất bại là có người quấy rối thì chỉ e sẽ làm phản ngay tại chỗ.

Trương Đình càng nóng nảy, chỉ vào tôi. “Cậu còn cười à? Sao cậu có thể không tức giận như thế này chứ?”

Tôi bắt đấm dĩ khoanh tay. “Người ta không hài lòng về tớ, tớ có thể làm được gì?”

Trương Đình chật vật quay người đi về phía tôi, bụng cô ấy cũng khá to rồi, được bảy tháng rồi cơ mà, cái dáng đi lạch bạch trông giống một con vịt, rất đáng yêu.

Khi đến gần, Trương Đình quan sát tôi một lúc lâu rồi mới cau mày, nói: “Cũng khó trách người khác, trông cậu nghiêm chỉnh quá. Đừng có lúc nào cũng giữ cái hình tượng “nữ cường nhân”, cả ngày mang cái bộ mặt “mì luộc”¹ thế này, bây giờ là thời đại nào rồi, khí chất quan trọng nhưng cũng phải chú ý cả diện mạo nữa. Trào lưu bây giờ là kiểu ngổ ngáo, hoang dã...”

Tôi chợt cảm thấy vui vẻ. “Cái thử thách này hơi quá sức với tớ.”

Nhậm Vĩ cũng góp vui. “Tú Nghiên làm việc lại vô cùng “ngổ ngáo”.”

Trương Đình phát tay với Nhậm Vĩ. “Đừng nhiều lời, tập trung vào sửa đi, rồi lại tiếp tục quay sang khoa chân múa tay với tôi. Cậu đã đặt nó vào tay tớ thì tớ sẽ nhận cái trách nhiệm này.”

Trong mắt tôi lóe lên một tia kinh hãi. “Cậu định làm gì? Không phải cậu sẽ ăn sống nuốt tươi tớ rồi nặn ra một Tần Tú Nghiên khác đây chứ?”

“Cũng gần như thế chẳng phải hôm nay cậu tới hôn lễ của Tiểu Đường sao? Trước khi tan làm, tớ sẽ “tút tát” lại cho cậu một chút, đảm bảo hôm nay danh tiếng của cậu sẽ “đè bẹp” cô dâu.”

Nhậm Vĩ lắc đầu lẩm bầm. “Haizz, đúng là đàn bà!” Anh ta vừa ngẩng lên nhìn, chiếc bóng cực lớn của Trương Đình đã ở ngay trước mặt, bất giác giật mình.

“Anh sửa cả nửa ngày rồi, rốt cuộc đã sửa được chưa?” Trương Đình sốt ruột hỏi.

Nhậm Vĩ toát mồ hôi đầy đầu, mặt dày thừa nhận: “Xin lỗi nhé, tôi chưa sửa được, hay là cô đến chỗ mua cái này, hỏi người ta xem có thể đổi được không?”

Sắc mặt Trương Đình cực kỳ khó coi, tiện tay cầm hai linh kiện nhỏ ở trên bàn lên, hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhậm Vĩ ngây ngô cười, đáp: “Lúc lắp vào thì thừa ra hai cái.”

Thấy Trương Đình có vẻ không vui, anh ta còn có lòng tốt an ủi: “Của cô thế này đã là gì, khách hàng của bọn tôi lắp xong máy, thừa ra đâu chỉ hai linh kiện chứ!”

Một câu nói khiến Trương Đình tức tới nỗi không nói được lời nào.

Trương Đình là người nói một là một, hai là hai. Trước khi tan làm nửa tiếng, cô ấy lôi tôi tới một phòng hội nghị nhỏ, ra hiệu cho tôi ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó mở cái giá tài khiến người ta hoa cả mắt của cô ấy rồi tô tô vẽ vẽ lên mặt tôi.

“May mà tớ lười, chẳng chịu mang mấy thứ này về nên bây giờ mới có thể trang điểm cho cậu.” Trương Đình vui vẻ nói. Trước khi mang thai, cô ấy rất thích trang điểm, mỗi ngày đều tô đi tô lại không dưới ba lần.

Tôi có chút lo lắng, nói: “Ngàn vạn lần xin cậu đừng biến tớ thành lão yêu quái.”

Trương Đình tức giận kêu lên: “Cậu đừng có mà coi thường tớ như thế! Nói cho cậu biết, kỹ thuật của tớ là học được từ chị họ làm ở hiệu chụp ảnh, trang điểm cô dâu đấy, chắc chắn là xếp hạng nhất luôn!” Rồi lại cười hi hi, nói: “Cho dù là yêu quái thì cậu cũng sẽ là hồ ly tinh xinh đẹp nhất.”

Cứ như thế khoảng ba mươi phút, Trương Đình mới hài lòng giơ một chiếc gương tới trước mặt tôi. “Tự nhìn xem, có phải là trông có sức sống hơn rồi không?”

Chiếc gương rất nhỏ, tôi chỉ có thể soi từng bộ phận một. Cô ấy trang điểm đúng là rất đẹp, tôi cười nói: “Ừ, mũi là mũi, mắt là mắt...”

Trương Đình lại bảo tôi đứng dậy, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới.

Bởi trước đó đã biết hôm nay sẽ đi đám cưới nên tôi không mặc đồ công sở cứng nhắc mà mặc một chiếc áo len màu tím đậm, kết hợp với chiếc quần dài bằng chất nỉ màu đen, ống quần hơi rộng, khi bước đi hơi có cảm giác bay lất phất, tôi rất thích.

“Thả tóc xuống đi.” Trương Đình quả quyết nói.

Tôi nghe lời rút cây trâm trên búi tóc, lắc lắc đầu, mặc cho mái tóc dài xõa xuống vai.

“Thật không tồi.” Giọng nói của Trương Đình tràn đầy sự tán thưởng, ánh mắt chột dừng lại ở tai tôi. “Thiếu một đôi bông tai.”

Nói rồi, cô ấy cúi đầu lục tìm trong hộp nữ trang, cuối cùng lấy ra một đôi. Đôi bông tai trông có chút khoa trương, là hai chiếc vòng bằng kim loại. Tôi đeo xong, cô ấy ngắm nghía một lát rồi cười, lắc đầu. “Không đẹp, nên tháo ra thì hơn.”

Thời gian không còn sớm nữa, tôi vừa giúp cô ấy thu dọn vừa nói: “Cậu đi nhanh đi, không thì không kịp xe đâu.”

Trương Đình vừa bước đi vừa đĩnh đạc nói: “Không kịp xe cũng chẳng sao, gọi điện thoại cho chồng mình đến đón là được rồi.”

Mặc dù nói như vậy nhưng cô ấy vẫn lấy túi xách rồi nhanh chóng rời đi.

Lâm Hạo đã gọi điện đến, nói sẽ đưa tôi cùng đi nhưng có thể phải muộn một chút, bảo tôi đợi điện thoại của anh ta. Tôi nghĩ thế cũng tốt, đỡ phải bắt xe, bây giờ đang là giờ cao điểm, bắt được taxi cũng chẳng dễ dàng gì.

Tôi chậm rãi thu dọn đồ đạc rồi lấy chìa khóa trong túi xách để chuẩn bị khóa ngăn kéo, nhưng không biết chiếc chìa khóa đã ẩn vào góc nào, tôi phải lục tung cái túi để tìm, cuối cùng dứt khoát đổ hết đồ trong túi ra bàn, kiểm tra cẩn thận.

Cuối cùng cũng tìm thấy, khóa xong ngăn kéo, tôi lại sắp xếp lại đồng đồ tạp nham ở trên bàn.

Một chiếc hộp gấm nhỏ màu lam lạng lẽ nằm trên bàn khiến tôi phải chú ý.

Tôi thuận tay cầm lấy, mở ra xem, thì ra là đôi bông tai tôi nhận được trong ngày sinh nhật hôm đó là Chung Tuấn Hải tặng, sau đó tôi ném nó vào túi, thời gian cũng trôi qua lâu rồi, tôi tự nhiên quên mất.

Tôi bỗng cảm thấy hào hứng, vội vàng thu đồ đạc cho vào túi rồi cầm lấy đôi bông tai, chạy vào phòng rửa mặt.

Đứng trước một tấm gương lớn, tôi cẩn thận đeo đôi bông tai. Hai ngôi sao màu bạc nhỏ bé mà tinh xảo, lúc này dường như có sức huyền hoặc thần kỳ, làm cho cả người tôi như sáng bừng trong nháy mắt, hào quang tỏa ra bốn phía.

Tôi lặng lẽ ngắm nghía mình trong gương một cách tỉ mỉ, mặc dù không đến nổi hoa nhường nguyệt thẹn nhưng cũng mang vẻ điềm tĩnh động lòng người. Có một sự dịu dàng, ấm áp chảy qua tim, cảm giác khi có thể tự tán thưởng mình thật tốt. Tôi không thể không bội phục con mắt của Trương Đình sự nhạy bén như vậy chẳng khác nào vẽ rồng điểm mắt.

Liếc mắt đưa tình nhìn người trong gương một lúc, tôi khẽ lắc đầu, đôi bông tai hình ngôi sao cũng khẽ rung rinh mãi không thôi, phát ra thứ ánh sáng trắng lấp lánh, từ trong gương phản chiếu vào mắt tôi, thậm chí trong lúc lơ đãng còn chiếu vào lòng tôi.

Tôi đột nhiên sững sốt, một hình ảnh mơ hồ bỗng hiện lên trong đầu, đang muốn nắm bắt những hình ảnh đó thì tiếng chuông điện thoại từ trong văn phòng truyền đến, tôi đành cắt đứt dòng suy nghĩ, quay vào phòng.

Bước lên xe của Lâm Hạo, tôi mới phát hiện đi nhờ xe của anh ta không phải chỉ có một mình tôi, Na Na, Lão Tống, Lão Chu đều ở đây.

Nhìn thấy tôi, mắt bọn họ lóe sáng, nhao nhao la ầm lên: “Hôm nay trang điểm đẹp thế này, cẩn thận cô dâu lại hiểu lầm.”

Tôi liếc bọn họ một cái, bước nốt chân còn lại lên xe, chen vào ngồi cạnh Na Na, đóng cửa xe rồi nói: “Mấy người nếu một ngày không trêu chọc tôi thì khắp người khó chịu có phải không?”

Na Na nghiêm trang nói: “Tôi biết, Tú Nghiên chắc chắn là yêu rồi, phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu mà.”

Lâm Hạo vừa lái xe vừa lớn tiếng nói: “Tú Nghiên, đừng có giấu giếm nữa, có chuyện gì thì hãy ngoan ngoãn khai thật ra đi.”

Tôi vừa tức vừa buồn cười. “Có thì cũng không nói cho mấy người biết, cho mấy người tò mò chết đi.”

Na Na vỗ tay, nói: “Thấy chưa, bị tôi nói trúng rồi nhé!”

Bọn họ mồm năm miệng mười truy hỏi tôi, cuối cùng tôi cũng hiểu cái gọi là càng tỏ càng đen, chỉ biết xin tha. “Thực ra chẳng có gì hết, vừa trêu mọi người một chút thôi.”

Nhưng bọn họ nào có tin chứ!

“Không sao, tạm tha cho cô trước đã.” Lão Tống cười ha ha, nói. “Hôm nay tôi đảm nhiệm nhiều trọng trách, phải “khai quật” tình sử của cô dâu chú rể, mọi người cùng cố gắng, thẩm tra xong nhân vật chính sẽ thẩm tra tiếp nhân vật phụ.”

Tôi thầm kêu khổ, thật sự hối hận vì đã nghe lời Trương Đình trang điếm như thế này, tự nhiên lại rước họa vào thân, e là hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.

Ghi chú:

1. Ý chỉ gương mặt mộc, không trang điếm.